

УДК 351.752(477)

Ярослава Андріївна ДОЛИННА,

курсант 2 курсу факультету № 1 Харківського національного університету внутрішніх справ, м. Харків

Науковий керівник: В. А. Євтушок, старший викладач кафедри тактичної та тактико-спеціальної підготовки факультету № 3 Харківського національного університету внутрішніх справ, м. Харків

ЩОДО ОРГАНІЗАЦІЇ ОХОРОНИ ПУБЛІЧНОГО ПОРЯДКУ ПІД ЧАС ПРОВЕДЕННЯ МАСОВИХ ЗАХОДІВ

За останній час в Україні відбулося дуже багато змін, і навіть не зважаючи на те в яких саме сферах життя промайнули ці зміни, вони завжди супроводжуються підвищенням політичної активності громадян. Така зростаюча активність населення здебільшого змінює сприйняття громадянами гарантій забезпечення їх прав та свобод і порушує проблемні питання, які потребують нових шляхів вирішення.

Мітинги, збори, демонстрації, вуличні походи є політичними свободами, які закріплюються в Конституції України, але за час незалежності нашої держави так і не було встановлено саме механізм їх реалізації. Для громадян залишається невідомим те, яким чином та з дотриманням яких правил вони мають право скористатися даними свободами.

Вдосконаленням діяльності правоохоронних органів у сфері охорони публічного порядку було присвячені праці таких науковців: О. М. Бандурки, Д. М. Бахраха, О. К. Безсмертного, Ю. П. Бітяка, І. П. Голосніченка, С. Т. Гончарука, М. М. Дорогих, М. І. Єропкина, С. В. Ківалова, О. П. Ключніченка, А. Т. Комзюка, О. П. Коренєва, О. І. Остапенка [2].

Стаття 39 Конституції України визначає, що громадяни мають право збиратися мирно, без зброї і проводити збори, мітинги, походи і демонстрації, про проведення яких завчасно сповіщаються органи виконавчої влади чи органи місцевого самоврядування. В науково-практичному коментарі Кодексу України про адміністративні правопорушення, ст. 185(1) вказується, що «таке сповіщення має здійснюватись громадянами через організаторів масових зібрань. Завчасне сповіщення відповідних органів про проведення тих чи інших масових зібрань - це строк від дня такого сповіщення до дати проведення масового зібрання. Тривалість строків завчасного сповіщення має бути у розумних межах і не повинна обмежувати передбаченого ст. 39 Конституції України права громадян на проведення зборів, мітингів, походів і демонстрацій [3]. Такі строки повинні виступати і слугувати гарантією реалізації цього права громадянами. За цей час уповноважені органи повинні вчинити певний ряд заходів, які потрібні для проведення того заходу, про який їх повідомили. Строк завчасного сповіщення має бути достатнім і

для того, щоб органи виконавчої влади чи органи місцевого самоврядування могли визначитися, наскільки проведення таких зібрань відповідає закону, та в разі потреби, згідно з ч. 2 ст. 39 Конституції України, звернутися до суду для вирішення спірних питань [3].

На підставі ч. 2 статті 39 Основного Закону України обмеження щодо реалізації права на збори встановлюються судом згідно із законом з метою запобігання правопорушенням, також для охорони здоров'я та захисту прав і свобод інших громадян в інтересах публічного порядку та національної безпеки. Тому під час реалізації цього права не повинно бути посягань на права і свободи, честь та гідність інших людей, так як відповідно до положень статті 68 Конституції України кожен зобов'язаний неухильно дотримуватися Основного Закону та законів України [1].

На сьогодні, як вже і зазначалось, в Україні не встановлені терміни своєчасного сповіщення громадянами про намір здійснити масові заходи. І тому, ми розуміємо, що це повинно бути виправлено в законі, має бути встановлений чіткий граничний термін подання повідомлення та термін розгляду його, щоб уповноважені органи мали змогу з'ясувати усі умови та причини проведення масових заходів, що повинні відповідати діючому законодавству, а також не повинні порушувати права та свободи інших громадян.

З приводу цього питання є рішення Конституційного Суду України в якому говориться, що положення статті 39 Конституції України треба розуміти так, що громадянам України дозволяється проводити, мітинги, пікетування, маніфести лише за умови коли, по-перше, ці збори не порушують права та свободи інших людей, а по-друге, коли організатори заздалегідь попереджують уповноважені органи у намірі провести збори. І знов таки, конкретних строків не наведено, і слово «заздалегідь» кожен громадянин може зрозуміти по своєму. Так як не поодинокі випадки, коли організатори подають заяву про проведення певного заходу лише за добу, а буває і навіть за декілька годин до початку. За такий короткий термін неможливо з'ясувати чи законний такий захід, чи несе він загрозу публічному порядку тощо.

Тому ми робимо висновок, що в Україні на законодавчому рівні це питання повинно бути детально досліджено, 39 стаття Конституції України повинна мати логічне і повне пояснення та доповнення про конкретизацію строків подання заяви до уповноважених органів про намір проведення певного заходу. На рівні керівництва правоохоронних органів повинен бути складений чіткий поетапний перелік дій працівників поліції при організації масових заходів. Повинні бути встановлені чіткі строки не тільки для своєчасної подачі заяви, але й для проведення певних заходів, які потрібні для з'ясування всіх деталей організування заходу. Можливо навіть, розробити механізм співпраці уповноважених органів та організаторів масових заходів, завдяки якому громадяни зможуть цілком законно користуватися своїм

правом на проведення масових заходів, а зі сторони органів не виникне жодних питань.

Список бібліографічних посилань

1. Конституція України від 28 червня 1996 р. // Відомості Верховної Ради України. 1996. № 30.
2. Поліщук В. Г. Адміністративно-правове регулювання та практика проведення масових заходів: автореф, дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.07. Запоріжжя, 2005.
3. Кодекс України про адміністративні правопорушення: Науково-практичний коментар / Р. А. Калюжний, А. Т. Комзюк, О. О. Погрібний та ін. Київ, 2008. 781 с.

Одержано 12.06.2017

УДК [354.31:3.073.52](477)

Катерина Сергіївна ЄРМАКОВА,

курсант факультету № 1 Харківського національного університету внутрішніх справ, м. Харків

Науковий керівник: О. В. Пабат, канд. юрид. наук, доцент, доцент кафедри адміністративного права і процесу факультету № 3 Харківського національного університету внутрішніх справ, м. Харків

ЗДІЙСНЕННЯ ВІДОМЧОГО ФІНАНСОВОГО КОНТРОЛЮ В СИСТЕМІ МВС УКРАЇНИ

Питання правового регулювання фінансового контролю в системі МВС України на сьогоднішній день є доволі недослідженим у науковому аспекті, але стає все актуальнішим у зв'язку з виникненням проблем щодо конкретизації контрольної компетенції, визначення повноважень контрольно-ревізійного підрозділу міністерств тощо.

Дані питання тією чи іншою мірою досліджували вчені: Воронова Л.К., Кучерявенко М.П., Савченко Л.А. та інші.

Під фінансовим контролем слід розуміти особливу сферу державного контролю, що представляє собою діяльність фінансових органів з виявлення порушень законності, фінансової дисципліни і доцільності при формуванні, розподілі (перерозподілі) і використанні державних грошових фондів та безпосередньо пов'язаних з ними ресурсів [1, с. 87].

Державний контроль здійснюється органами державної законодавчої та виконавчої влади загальної компетенції (Верховною Радою України, Кабінетом Міністрів України) та спеціально створеними органами виконавчої влади (Рахункова палата, Міністерство фінансів України, органи фінансової інспекції, органи державної фіскальної служби тощо) [2, с. 88].

Згідно ст. 16 Закону України «Про основні засади здійснення державного фінансового контролю в Україні» відомчий державний фінансовий контроль здійснюється службами контролю, які є самостійними структурними підрозділами (головні управління, управління, відділи, відділення, групи) у